

mugró pla, difícil d'ésser ben agafat pel nen. Durant l'embaràs pot corregir-se sovint aquesta petita deformitat, practicant succions diàries sobre el mugró amb un tirallets. Després del part també es fa el mateix, i momentàniament es fa mamar el nen a través d'un tetina de goma, que permetrà la succió. Més greu és el dit **mugró umbilical**, que en lloc d'ésser sortint és enfonsat. Moltes vegades fa fracassar la lactància materna, malgrat tots els esforços.

b) **Falta de llet.** — Aquesta és la més seriosa de totes les dificultats, però afortunadament rara. El nombre de remeis preconitzats per augmentar la llet és infinit; eficient, però, cap. El millor de tots és l'estímul de succió del nen sobre el pit; ell excita la glàndula i la posa en funció. **Cal no desesperar massa aviat de les possibilitats de criar un nen per aquesta causa, tot i que les balances acusin una manca de llet evident.** Hi ha, doncs, la secreció làctia de les quals s'inicia ben tard i després són perfectes dides. Durant els primers 8 dies cal esperar pacientment, malgrat l'escassetat de les mamades, àdhuc en el cas que aquestes siguin només la meitat de les quantitats que hem donat abans com a guia. El nen ho suporta sense inconvenient, mentre es completi la quantitat amb aigua sucrada lleugerament per evitar-li la set que podria produir-li grans trastorns (febre, inquietud, etc.). **La impaciència en aquests moments és la causa del 80 % de fracassos de l'alletament matern. Un biberon intempestiu esguerra tota possibilitat d'obtenir una secreció làctia correcta.**

Després de la primera setmana, si no hi ha prou llet, caldrà fer un alletament complementari artificial, **no amb biberon, sinó a culleradetes**, per evitar que el nen s'aficioni a aquest estri i el prefereixi al pit.

Com a coadjuvants, estimuladors de la secreció làctia, són de recomanar els extrems de cos groc i les irradiacions de raigs ultravioletes sobre la glàndula.

II) **MOTIVADES PEL NEN.** a) **Nen dèbil o prematur.** — No agafa el pit per manca de forces, i això fa que la mare perdi la llet per falta de l'estímul de succió sobre el pit, si no es té cura d'evitar-ho. Cal alimentar el nen amb llet munyida i cal treure després el sobrant de llet, a fi de buidar totalment el pit cada vegada.

La llet per alimentar el nen es treu amb un tirallets, i el buidatge del pit amb el mateix tirallets o amb un gosset acabat de néixer, forma fàcil i neta. Mai utilitzar dones llogades (tiradores), que propaguen infeccions d'una casa a l'altra.

Fent així les coses conservareu la funció de la glàndula i quan el nen sigui més fort podrà seguir l'alletament amb normalitat.

b) **Nen nervios.** — Rebutja persistentment el pit, àdhuc d'una excel·lent dida. Contrasta amb la satisfacció amb què es beu un biberon. Pot intentar-se fer-lo mamar a les fosques i en quietud, i els sedants nerviosos. Alguna vegada, així, s'aconsegueix un èxit. Sovint, però, el fracàs és absolut, essent el pesombre dels pares i del metge.

Seguint aquestes normes tan senzilles, durant les primeres setmanes de la criança, s'evitarien la immensa majoria dels fracassos de la lactància materna. Afortunadament les causes absolutes d'impossibilitat de criar un nen són raríssimes. En la immensa majoria de casos es tracta de lactàncies esguerrades per defecte de tècnica, en instituir-les. Sobretot cal fugir de donar biberons durant els primers dies. No és motiu suficient el que el nen plori i estigui inquiet o que la mare no senti les vingudes de la llet. Mai s'ha de fer sense ordre del pediatra. Cal tenir present que tot el que es faci per conservar una lactància materna és fortificar, àdhuc si és molestos; ens emparen en la nostra afirmació les estadístiques de mortalitat infantil, enormement més altes en els nens criats a biberon que en els criats a pit.